

Marc Rovira Urien va néixer el 1989 a Barcelona. Ha estudiat Filologia Catalana, Filologia Hispànica i Teoria de la Literatura a la UAB, la qual cosa el va dur a passar un any a la Sorbonne de París. L'any 2009 va guanyar el premi de poesia Amadeu Oller amb *Passejant a l'ampit d'una parpella maula* (Ed. Galerada) i l'any 2013 va publicar la traducció d'alguns poemes de Stéphane Mallarmé (Edicions Poncianes).

SEGUICI

Dicten prospectes, proclames polítiques,
jeroglífics que es volen més antics,
plens de renecs originals,
i un circ d'aplaudiments els fa greixosos
com el matí que els veu dormir,
i s'estiren la llengua pels racons,
que ningú no els escolti. Que tothom ho sàpiga.
No facis cas del que digui l'oracle.

CONDENSATION CUBE

Poetry is the subject of the poem
Wallace Stevens

Un núvol ha volgut entrar dins meu
i ara no pot sortir. Quin pensament
pot mantenir-lo enlaire, sempre amunt,
volant eternament? No serà lliure
si és en mi. S'enyora, i es fa d'aigua
caient a poc a poc, com una taca.
Mar furiós que batega en els esculls
que el limiten, serà núvol de nou,
durà fragments d'una realitat,
cridant tempestes, existint només
entre les quatre parets del sentit.

ARISTÒCRATES

No pots culpar que els àngels siguin breus
en el seu sofriment
ni que s'esquerdin amb el teu dolor.
Els cabells d'or se'ls enfosqueixen
en un esclat d'orgull
com un llampec
que passa a il·luminar-los l'esperit.

Marc Rovira

S'obliden del seu cos.
Reneguen de la vida que ja els fuig,
creuen que en tenen massa. Se la guarden,
i el pensament els marxa cap al cel,
i perden el seu sexe, es parteixen
els núvols com un vell secret,
allà, ben alts, al seu palau.
Són damunt nostre,
sempre els ho hem permès.
Qui, de tots ells, hauria volgut escoltar-nos?
Deixem-los aixecar el vent del seu vol,
l'estèril joc dels astres,
i que caiguin les gotes del menyspreu
contra els vidres glaçats d'una habitació
amb els llençols desfets, calents encara.

ARGOS

Ja pots fer l'animal, creu-te el crit dels seus déus:
seu quan t'ho manin, salta i corre i caça vespres
refregits en un foc inconstant quan els teus
vint anys no siguin res. Ha tornat i se't dreça:

hi cauràs? Saps que els ulls els té fets de granit
i que ara ve amb la mà estesa a prendre't la gana.
Saps que somia mars picats quan ve la nit:
ell marxa sense tu i mai no t'hi demana.

Esclar que se n'amaga i vol tornar, perdut
en coves de desig, vestit amb roba vella
i amb un somriure estrany que fa que sembli mut.
S'ajup i plora, i només somriu per ella.

Tu? Mou la cua i llepa i crema núvols d'or.
Que sàpiga qui ets.

Només un gos que mor.

Marc Rovira

GOS

Llepar-se la ferida d'un sol vers
i anar xuclant la closca del crustaci
de la por, fer ganyotes perquè l'àcid
del cap ens ennuega, i el revers

d'una paraula –folre d'un dispers
sistema de sentits– no vol que ens faci
angúnia el cos o el desig, i li és fàcil
transformar-los en rengles de no-res.

Aquí ets més lliure, diuen, i t'aprens si
amb les mans dins del so del fred, els ulls
ratllats de ferro rovellat, esculls

quedar-te quiet i escoltes que comenci
el sacrifici dels senyors. Als fulls
només parles amb l'àngel del silenci

i pots alçar, covard, l'esguard que et creix
cap a la servitud de tu mateix.